

ΡΩΜΕΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσια κι' ἑννεῖνῆτα τρία,
κρίσις θά ζουρλάνη τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεῖα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἀνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΕΟΣ τὴν ἑβδομάδα
κι' ἔταν ἔγω ἔμπροσθα
ἑνδομήναιος θὰ ἔρχομαι
καὶ ἑστὼν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔλθω
ἑνδομήναιος γὰρ κατὰ χρόνον

— μόνον μὴ φορὰ θὰ βγαίνω,
— κι' ἔποσι μού καταβαίνει,
— γιὰτι λεπτὰ δὲν ἔχομαι,
— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
— δίχως νάξωμι ἄνεροσπῆν.
— **ὅσα φράγματα εἶναι μόνω.**

γὰρ τὰ εἶνα ἕως μέρη
Κι' ἔνα φύλλο ἂν κρατῆς,
κι' ἔσπορε τὸν παρὰ δὲν ἔλθω
Γράμματι καὶ συνοδωμῶν
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα

— εἶνα φράγμα καὶ ἑσὸ χῆρ.
— ἔγινε συνδρομητής,
— ἂθ τὸν εἶνα μῆτρο εἶδα.
— ἀπ' ἑσέως πρὸς ἐμὲ,
— κατὰ φύλλο μὴ δέκαρα.

Μινὸς Μαρτίου δεκάτη τρίτη,
τοῦ Θεοτόκου ἕψιλον ἢ μῦτη.

Εἰκοσιτέσσερα καὶ τετρακόσια,
γλεντάτε κι' ἔρχονται καινούργια γρόσα.

**Κεφάλαιον σπουδαίων καὶ κρίσιμον πολὺ,
ὅπου ὁ Θεοτόκης μετὰ τοῦ Φασουλῆ
τοὺς δανειστὰς εὗρεσκε καὶ τοὺς παρακαλεῖ.**

Ὁ Φασουλῆς τὸν Ὑπουργὸν ἀπὸ τὸ χεῖρι σέρνει
(εἰς αἶμα εἰς τὴν αἰθουσαν τῶν δανειστῶν τὸν φέρνει.)

— Μεγάλοι ἐξοχώτατοι καὶ κύριοι τῆς λίρας
προσβαίω πρὸς ὑμᾶς τὸν Κόντε τῆς Κερκυρας,
ἂν κι' εἶναι Κόντες δυνατοί, ἀλλὰ κι' αὐτοὺς ὑπέικων
εἰς τῆς ἀνάγκης τὸ βαρὺ καὶ λυπηρὸν καθήκον
προσβαίεται σκυρτὸς πρὸς ἑὰς τὰ περιτρίμματα
τὴν μεγάλην ἐντολήν νὰ σὰς ζήτησῃ χρῆματα.

—
ἀκούσατε παρακαλῶ τί ὄρουσ θὰ προτείνω,
εἰ ἀπαίτησις πρὸς αὐτὸν προβάλλετε βαρεῖας,
αἰ μὴ μ' αὐτὰς τοῦ κάμετε ταυτὰ του τελατινί,
εἰ μὴ νὰ μὰς νομίσατε κοροῖδα φανταρίας.
καὶ μὴν ζητήνα πρὸς ὑμᾶς προβῆνι ἡ Ρωμηοσύνη,
ἀλλ' ὅταν ὁμως λέγεται κανένας τελεπῆς,
εἰ τότε πρέπει βίβιας κι' ἡ ἐλευμοσύνη
εἰ εἶναι κι' ὑπερήφανος καὶ μεγαλοπρεπῆς.
Ὁφείλει καθε δανειστῆς καὶ παληοκαφενῆς
εἰ πῆνη πρὸς τὸν Κόντε μας τὸ οὐς τὸ εὐμένει,
ὀφείλατε τὰς ὀφειλάς τὰς πρώτας νὰ ξεχάσετε,
καὶ καὶ δὲν εἶναι κίνδυνος καθόλου νὰ τὰς χάσετε,
ὀφείλατε μ' ἐκείνην σας τὴν Ἀγγλικὴν ἀφίλιαν
εἰ μὴ ζητήτε παρ' ἡμῶν παρακμῆρον ὀφείλιαν,
ὀφείλατε σὰν δίκαιοι τὸ πρέπον νὰ διακῶσατε
εἰ λέγοντες πῶς ἡ Ἑλλάς προῶρισται νὰ ζῆσῃ

ὀφείλατε τὸν Κόντε μας νὰ μὴ τὸν ἀναγκάσατε
Κόντε-Πεινάτου ἑστὼν Ρωμηῶν τὸν Λόρδο νὰ γυρίσῃ.

—
Ἀκούσατε παρακαλῶ τὸν Κόντε τῆς Κερκυρας,
κι' ἂν τὸν ἀνθρώπων ἕκαστος μὲ δὴ βαζὶζῃ πῆρας,
τὴ μίαν ἐκ τῶν ὀπισθεν, τὴν δ' ἄλλην ἐμπροστα,
ὁ Κόντες ὁμως τίσσαρας ἐκ περισσοῦ βαστά,
κι' ἂν σῆς αὐτὰς τὰς τίσσαρας μὲ λίρα τοῦ γυμίσετε
τὴν γραίαν Ἀλβιόνα σας μεγάλως θὰ τιμήσατε,
εἰγὼ δὲ, φίλοι δανεισταί, μὲ κάθε μπιγλιδιάνη
θὰ καίω ἑσὶα ρουθούνια σας παντοῦντο λιθάνι.

—
Θ.—Εἰς τὸν προβαλαῖμον σας περίλυπος ἐμβαίνο
μὲ μάτια σὰν γαρίδα, μὲ μούτρο ἄγῳ ὄρω,
κι' ἐμπρὸς σας γονατικῶς καὶ δάκαιο προσβαίνο
γιὰ τὸν κακὸ καιρὸ μας, τὸν μαῦρο καὶ ψυχρὸ.

—
Ἐὼς ἀλθῶ ἡ μάρα μου ἔγραψε, καὶ μόνος
ἑστούς δρόμους τοῦ Λονδίνου θλιμμένως περπατῶ,
μὰ σῆμαρα ἔμπροστά σας—κακὸς ψυχρὸς σας χρόνος—
τὸ δάνειον σας ψάλλω χωρὶς νὰ τὸ ζητῶ.

—
Τῆς λίρας ἀποπαίδι σὰν ὀφθινοπῶρον φύλλο
τὸ ἀσκοπῶ μου βῆμα εἰδῶ κι' ἐκεῖ πλανῶ,

καινείς δὲν μὲ κυττάζει, καινείς δὲν μὲ ἔχει φίλο,
γιατί μίς 'στό πουγγί μου δὲν ἔρκεται λιανό.

Δὲν ἔχουν πεντάρα!... 'σ' αὐτὰ τὰ τρία λόγια
ἐρήμως και πείνα και πῆλο κατοικίαι...
τὰ ψάλλον νύκτα μίρα τῆς Μάρπας σκυλολόγη
και καινίης μουρολογίη ἄγρια μουσική.

'Άλλους τρανοὺς σὺν βλέπω τὴν ὄρα πού χαζίω
μυερί κουδουνατο νὰ ἔχουν και παύο,
ἀπ' ὅλα τὰ καλά των τὸ πορτιμονὶ ζηλεύω...
ἔχ' ἢ πῶς θὰ σ' ἀγαποῦσα, στερλίνα μου πτωχή!

Δὲν πρόφθασε ἡ δόλια νὰ μὰς παρηγορήσῃ,
οὔτε νὰ μὰς χαιδέσῃ και νὰ μὰς ἀποσπῇ
ἄλλοιμονο 'στὸν Κόντε ἂν ἔζαρον γυρίση
ἐμπρὸς εἰς τὸν Μυλλόρδο χωρὶς νὰ δανεισθῇ.

Προχθὶς ἐπὶ τοκογλύρω ἐδάνειζαν καινά.
πού πῆγαιν' ἐμπροσὰ των νὰ τοὺς παρακαλῇ...
πού δίνετε, τοὺς εἶπα, μοὺ δίνετε κ' ἡμίνα;
δὲν δίνετε, μοὺ εἶπαν, σὶ Κόντε σενταλῆ.

Γιατί καιθὺς λουλούδια 'στῆς γῆς τὸ περιδῶλι
καιθὺς ἄροσά νὰ πῆρῃ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ
γιατί παραδὸς νάχουν οἱ παλαθρόποὶ ὅλοι
κ' οἱ Κόντῆδες μονάχα νὰ μὴ κρατοῦν λιανό;

'Ἐν ἀμαρτίας ἡ Ἑλλάς πολλαὶ περιπεσοῦσα,
μπαστοῦνια οἱ τὰ φομαρα τοῦ Λόρδου τῆς εὐρύσσα,
τὰς ἡμετέρας, κύριοι, στερλίνας ἀισθημένη
ἐνέλαβε τὸ θάρρος τῆς και ταξίη μουροφόρου,
και δι' ἑμοὺ ἐνώπιον ἡμῶν οὐρομένη
προσδέχεται τὴν σύμβασιν παντὸς βαρέος βρου.

Οἱμοὶ φωνάζει, ὅτι νυξ ἀσέλῃνος ἐστὶ,
ἀπένταρος και σκετινὸς ἀχρηματίας οἰστρος,
ἀφ' ὅσα διὰ πρὸς δανειστάς πρὸ χρόνων χρεωστῆ
δὲν τὴν ξεπλυνεὶ Τάμεσις και Κηρισσοὺς και Ἰστρος.
Δακρύων δὲξασθε πηγὰς αὐτῆς τῆς μουροφόρου,
καμφοῦτες πρὸς τοὺς στεναγμαίους καιρῆς ταλαιπόρου,
κ' ἂν μὲ σκαρπίνια ἔργαμοι τῆς τελευταίας μόδας
καταφύλω τῶν δανειστῶν τοὺς παναχράντους πόδας,
ὡν Λόρδος κρέτον τοῖς ὡσι ἐξαιτηνῆς ἡχθίδι
τῶ φῶβο, φίλοι δανεισταὶ, ἐκέρυθη παρεουθι.
Μὴ ὄσπερ ἀνοικητήμονες τοὺς δούλους σας παριδέτε,
ἀλλὰ και τώρα ἔχοντες ἀμέτρητον τὸ ἔλεος
ἐν πεσοθῆσι πρὸς ἡμᾶς τὸν ὀβολόν σας δίδετε
ὅπως ἡμῆν τὴν χερὶν σας κ' ὁ κύριος Πετρίλαιος.

'Ότι κ' οἱ ἐνόδ' Ἐπουροὶ μαζί μὲ τὸν Σωτήρα
οὔτε δῆπουν ἐρωτίζοντο τὸν καιθαρόν νιπτήρα,
ἀχρηματιαν ὁ Σωτήρ νοσήσας ἐσκοτίζετο,
μὲ σκίφεις δὲ ὀδυνηρὰς ὁ νοῦς του ἱμαστίζετο,
εἶπε δὲ πρὸς με σύνοουρος αὐτὸ τοῦ Κόντη τράβα,
κ' ἂν τσαμπουνοῦν τὴν σήμερον πολλὸν φλυᾶρον γλώσσα
πῶς δὲν εὐρίσκα δάνειον, πῶς λάσκο ἐγ' ἢ ῥάβα,
πρὸς τῆς Ἀγγλίας τοὺς υἱοὺς ἐγὼ ἀποστελῶ σε,
και σὺ μὴ τεύτους φοβηθῆς, ἀλλὰ τὸ πῶδι κτύπα
και κόβε θέματ' ἄρρητα μὲ στόμα παρακίπτα.»

Κ' ἰδοὺ κ' ἐγὼ προεῖργαμοὺς πρὸς σας τοὺς Ἐωσφόρους,
ὅπου θαρραῖτε σκεβάλα τοὺς Κόντῆδες και φρόκαλα,
και μὲ βαρεῖς παραποῖ και μ' ἐπισκογυνοῦτες βρου
μ' πηγήτες τὸ μαχαίρι σας μίς 'στὸν Ρωμῶν τὰ κόκκαλα,
και πάλι μὰς ποτίζετε σὺν τὸν Χριστὸ μὲ ζυδι,
κ' ὁ σὶρ Μυλλόρδος ἔστειλε κ' ἡμίνα εἰ ταξίδη,
και ὄχιως λόγῳ, κύριοι, τὸν καικου παραδῶρον
μίσια 'στῆς Λόντρας τὰ στανά γὰ τὸ ψυροκουβίερον,
και μήτε κ'ν εἰς Ἄλεσποὺς κωνήγι δὲν ἐπῆγα
και μίς 'στῆ Λόντρα κόλλησα καιθὺς 'στό μὲλ' ἡ μύτη.

Δανείσετε γὰ τὸν Θεὸ 'σ' ἡμίνα τὸν ἀόμματο
καινίνα ροῖγο σας παλῆρ, καινίνα ξεροκώμματο,
δανείσετε τὸν ἄμοιρο και τὸν ξενητηριμνο.
πού μίς 'στῆ Λόντρα σὺν ποὺλι πετὰ κωνηγημίνο.
'Όλους τοὺς βρου εἰσάγονται οἱ Μαρθαδωνομάχοι...
θλίτε οἰς τὴν ἰσπραξίη νὰ καινετε μοναχοι;
θλίτε' ἡμῖς νὰ στίλλωμε αὐτὸ πού σας ἀνήκει;
θλίτε' ἐγὼ τὴν ἰσπραξίη ἀπάνω μου νὰ πάρο;
θλίτε' ἐγὼ ἐνίχυρο νὰ μείνω κ' ὑποθήκη
κ' ὅλο τὸ κοντιλίη μου νὰ δώσω γὰ καπάρο;
θλίτε νὰ σκαλωθώσεται κ' ἡμᾶς τοὺς νταγλαράδες
κ' οἱ φοροὶ μας νὰ σας δοθοῦν κ'ν ἡμῶσι κ'ν ἄμοισι...
και τοῦτο τὸ δεχόμεθα, μὲ δώσετε παραδὸς,
ἄλλοιως κ' Κόντες κ' ἕνα μιλιομὸ θὰ πῆσῃ μὲν 'στὸν Τάμ...

Καθόλου μὴ νομίζετε πῶς εἰμῆθα πτωχοὶ
κ' ἂν φαίνεται πρὸς τὸ παρὸν ἡ πίστις μας πῶς πέφτει,
μὰ σὺν ραχόαις ὁ παρὰ κατακυλλῆ βροχῆ...
γ' αὐτὸ ρωτάει και τὸν Λό, τὸν μάρμαρα μου τὸν ψίθη
Παραδὸς ἄλλο τίποτα... ποτὲ δὲν χρειαζόμεθα...
ὡς τώρα τοὺς ἐκορπίει ὁ Λόρδος σὺν ρεβίθια,
κ' ἂν βλίπεται πῶς θέλωμε σὺνγὰ νὰ δανειζόμεθα
ἡμῖς αὐτὰ τὰ δάνεια τὰ πῆραμε συνήθεια,
ἡ εἰς δὲ μὲ τὸν καιρον δευτέρω φύσις γίνεται,
κ' ἐνὶ ἀφρόνῳ ὁ παρὰ μὲ τὸ τσουβάλι γίνεται
και πᾶνι σὺν Ἐγγλέζικο ἡ πίστις μας ρωλιγὸ
μὰ πάντες γὰ δανεικὰ ἡ φύχτα μας μὰς τρώγει.

Γ' αὐτὸν τὸν λόγον μοναχὰ κ' οὐχὶ δι' ἄστικαν
ὁ Κόντες ἐπεγείρησε αὐτὴν τὴν ἰκοστρατείαν
γὰ νὰ σας ὄσση μερικὰς λεπτὰς διασπαφῆσαι,
κ' ἂς μάθῃ καιθὺ δανειστῆς μηδαμινὸς και νέος
πῶς μοναχὰ τὸν Ἑλληνα προῦριον ἡ φύσις
νὰ ζητανίωρη πάντοτε μὲ σ' ἰ κ' ὑπερηφάνος.

'Ἦθιλα κ' ἄλλα νὰ σας πῶ γὰ νὰ σας καταπίσω...
κυττάξτε με ἀπὸ μ'πρά, κυττάτε κ' ἀπὸ πῶσω...
κυττάτε Κόντε μὰς φορὰ, κυττάξτε πιπίνι...
κυττάξτε κομψότητα, κυττάξτε σκαρπίνι!...
κυττάξτε τί σκίψιμο και ρεβιρίντσιας κάνω...
ἦθιλα κ' ἄλλα νὰ σας πῶ και νὰ σας ξεκουράνω,
μὰ ὕτρησεν τὰ μάτια μου ἀπὸ τὸ κλαίγει καιλίγῃ
κ' ἡ γλώσσα μου ἐπάνεσε ἀπὸ τὸ λόγο λέγει.

(Τὼν τοκογλύρων ὁ γορὸς
συνεδριάζει σκαρῶς.)

Τούτους πού μὰς ἤλθι τῶρα
τὶ θαλίως τίποταν ὄρα;
Βρε καιθὺς τὸν μουσαφιρη,
ποῦνι μοῦτρο κουρασανί...!

δώσε του του κακομοίρη
κάτι τί για ν' ανασάνη.
Κόντε, κάθισε 'στην κόψη,
Κόντε, 'πές μας κι' άλλα λόγια,
πριν, καϊμένε, 'στην άπόχη
σι τσακώσωμε του μπόγια.

Κόντε, γράψε 'τόν Μυλλέρδο πώς και τούτη την φορά
εις τους παίδας τών Έλλήνων θά δανείσωμε παρα.
Κόντε, γράψε 'τόν Μυλλέρδο και σι κάθε σας παγκμήρη
πώς το δάνειο τελειόνη, κι' έλα τώρα φιλα χέρι.
Κόντε, γράψε του κολάρα να φορέση πιο ψηλά,
Κόντε, γράψε του να πάρη άληθούς Σωτήρα ύφους,
Κόντε, γράψε πώς του στέλλει χαιρετίσματα πολλά
καθ' Έγγλίους Τραπεζίτες, καθ' Έβραίους τοκογύλους.
Κόντε, γράψε 'τόν Μυλλέρδο να μη λιώνη σαν κερι.
Κόντε, γράψε 'τόν Μυλλέρδο ταμπουρά να μη βαρῆ.
Κόντε, γράψε να χορέψη το καγκιλι με βιολιό
εις τὰ πάντε Βιλαίτζι με τόν ρέκτη Βασιληά.

Δανεισται κεφαλιούχοι κι' εύνοούμενοι τῆς μοίρας
εις δανείσωμε παράδες εις τόν Κόντε τῆς Κερκύρας.
'Δείτε τον τόν κακομοίρη τί πολλή άχάμνια πούχει!...
'Ευτε δώσωμεν παράδες 'στούς βλαστούς κλειώνων πρόνων,
πού φορούν κομψό σκαρπίνι κι' όχι πρόστυχο τσαρούχι
και σκονίζονται με σκόνην 'Αλεπουδικών άγώνων.
Δανεισται κεφαλιούχοι κι' εύνοούμενοι τῆς μοίρας
εύτε δώσωμεν παράδες εις τόν Κόντε τῆς Κερκύρας.

Είναι κρίμα τέτοιον Κόντε να τόν τρώη συλλογή,
είναι κρίμα τέτοιος Κόντες 'στό ποτάμι να πνιγῆ.

Φ. — 'Αφέντη μου, δέν σούλεγα πώς δια θέλθουν κρίμα
και 'στην Ελλάδα του λοιπού θά ξεχειλῆ το χρέμα ;
Πάει κι' αυτό το δάνειο το τριακαθεμιάτο
και τώρα θά γυρίσωμε με το πουγγί γεμάτο.

Θ. — Ευχαριστώ σας, δανεισται...

Οι Δαν. — Και 'σ' άλλα... και του χρόνου...

Θ. — 'Ω δόξα του Πρωθυπουργού και γόντρον του Θρόνου!

για την άπόραση αυτήν εις μίσος σας συγχαίρω,
ποτέ μου δέν θά 'πίστευα πώς θά σας καταφέρω
κι' άν τύχαινε το δάνειο να 'δώ μες 'στ'όνειρό μου...
εμπρός σας σκύβω μπρούμυτα και κάνω τόν σταυρό μου,
κι' ουδέ στιγμήν θά λησμονώ αυτήν την συνηροίαν σας,
μα δώστε μου παρακαλώ και την φωτογραφίαν σας.
'Ορεθούσῃ, σας χαιρετώ με πιο πολύ όνδρη
και 'στό πατρῶν έδαφος άναυτός έπιστρίψω
με κίρι περισσότερον ν' άρχισω το άμφορ
και με τῆς φλούδας άγγουριών τὰ κάδρα σας να στέφω,
μηδὲ θά φαίνωμαι λιγνός καθώς κπιλιάρδου στέικ
κι' άν ἦμιον Κόντες μιᾶ φορά, μα τώρα θάμαι δίκαι.

'Στόν Περιλιέτο έπιστολή
του άδελφου του του Φασουλῆ.

'Αγαπητή μου Περιλιῆ, το δάνειο τελειόνη,
ροδίξει 'στην 'Ανατολή, 'τόν Πίνδο ζημερώνει.

Πώς τους εκαταφάρμακα και πάλι τους ερίφδες!...
 μωρή μὰ τούτ' οἱ Κόντηδες τί ροβεροί γαλιήφδες!...
 Πρώτα θὰ δώσουν τὰ μισά, κατόπι δὲ τὰ ρίστα,
 οὐ δὲ σὰν Ἕλληνα γνήσιος οὐραίως νὰ φωνάζει
 πῶς πρέπει γιὰ τὸ δάνειο λαμπρὰ νὰ γίνῃ ρίστα
 κ' ὁ Βασιλεὺς μετὰ πομπῆς κ' ἐπὶ χρῆσῃ ἀμάξης
 νὰ πάη 'στὴν Μητρόπολι μὲ κάθε του παιδι
 κ' ἀπὸ 'καὶ πέρα μὲ καὶ ὄχι νὰ πάη 'στὸ Γουδί,
 νὰ πιάσουν τὴν Ἀλεπού μαζὶ μὲ τὸν Σωτήρα
 καὶ τοῦ δανείου ἔθνικόν νὰ δώσουν χαρακτήρα.

Μὰς ἐπισκέψῃ σήμερα κ' ὁ Λόρδος Ροζβέρυ
 κ' ὁ Κόντης τὸν ἰδίστηδες λιγάκι τὸν βαρῦ,
 κατόπι ὅμως ἀναψὲ σπουδαία βουλία
 κ' ὁ Κόντης ἰδεδίωσεν τὸν Ροζβέρυ τὸν βλάμη
 πῶς ἐν 'στὸ μέλλον χρειασθῆ παράδειξ' Ἀγγλία
 ἐν δάνειον προσφέρεται κ' ἐκείνος νὰ τῆς κάμη.

Ὁ Κόντης ἄλος ζάχαρι καὶ μύσχος καὶ κανέλα
 γλυκοσαλάζι, Περικλή, μὲ τῆς Μυλλαιδῆς ἄλαις,
 τῖρησαν τὰ σκαρπίνια του ἀπὸ τὸ σῦρε κ' ἔλα
 κ' ὁ Σγούτας τὸν ἰδάνειος νὰ βάλῃ μεντζιούλαις.

Τοῦ Περικλέτου ἑπιστολὴ
 'στὸν ἀδελφὸ του τὸν Φασουλή.

Ἀγαπητὴ μου Φασουλή, τὸ γράμμα σου σὰν εἶδα
 ὄλιγου δὲν ἐκ τῆς χαρῆς νὰ μοῦ σαλιή' ἢ βίδα,
 καὶ 'στὸν Τρικούπηνη ἔτρεξα καὶ τοῦκα ἀμὴ λυπού,
 ὑπόχαρι Δικῆς ὀφθαλμοὺς τοὺς πάντας ἀνταμείβων,
 μὲ τούτο δὲ τὸ δάνειον θὰ γίνῃς τοῦ λοιποῦ
 Σωτήρας 'στὸ τετράγωνον, Σωτήρας εἰς τὸν κύβον.»

Ἐξέστησαν τὰ συμπαντα μ' αὐτὸ τὸ νῆον θαύμα
 κ' ἰβεραιεύθη ἕκαστον τῆς πιστεύειας καὶ τραύμα
 κ' ὁ εὐθόνης κ' ἡ διαβολὴ τῶν πονηρῶν ἐνίγη
 κ' ἔκαμε κ' ὁ Διὰδοχος τῆς Ἀλεπούς κληῖρη.
 'Στὸ αἶμα του τὸ κυανεὸν ἀπὸ πολὺν καιρὸν
 καθὼς γνωρίζεις, Φασουλή, φλῆξ ἤφαψε μεγάλη,
 τὸ καταρλίγει φαίνεται τὸ πῦρ τὸ ἱερὸν,
 αὐτὸ πού λῆγουν φθὲ σακερ κ' οἱ φίλοι μας οἱ Γάλλοι,
 καὶ δὲν 'μπορεῖ ἀκίνητος νὰ καθέται 'στὸ σπήτι
 γιὰτὶ τὸ τόσο καθισθὸ παραπολὺ τὸν πλήττει,
 εἰςέωρον δὲ οἱ ποῖον κ' αὐτὸς θὰ βασιλεύῃ τόπον
 θέλει καὶ σφίγγεται νὰ δρῆ καθ' ἕνα κ' ἄλλον τρόπον,
 καὶ πότε τρίγει 'στὸν Στενωρὸ πρὸς εὐρεσιν ἀγῶνος
 καὶ πότε καθίθουσι ὁρμᾶ 'στὸ Τρύπιο τὸ Αἰθάρι,
 κεντάται δὲ πρὸς ἀμιλλαν πας τοῦ στρατοῦ Δρυγόνος
 καὶ μήτε τέλομα δὲν τρῶν ἀδικῶς τὸ κριθάρι,
 κ' ἔτσι κ' ἐκείνος φαίνεται καὶδὲ τὸ Βασιλεῖ
 μεγάλας ὑποσχόμενον 'στὸ μέλλον ἐκστρατείας,
 καὶ ξεμουδιάζουσι κάποτε ἀπὸ τὴν τεμπελιά
 καὶ κάμψουσα κοπρόσκυλα τῆς ἀριστοκρατίας.

Τοιοῦτρόπως, Φασουλή, τὴν Ἀλεπού ἐν κρήνης
 ἀξίζει ὁ Διὰδοχος τοὺς γενικούς ἐκείνους,
 γιὰτὶ καὶ μὲς 'στὸ ἔσπλιμα παντοτινῆς εἰρήνης
 καὶ 'στὸν βαθὸν τὸν λήθαργον τοῦ γιγαντάδου γένους
 πρῶτον ἐκείνον ἐξυπαῖ οὕς σαλπίζων ἦχος,
 πρῶτος αὐτὸς περιερρεῖ τὴν σκῆνη καὶ τὸ ψυχός,
 καὶ σφίξει γιὰ τὴν Ἀλεπού μυσταγία, τάφρους, δάσπ,
 ἀφοῦ δὲν ἔχει ἄλλο τι πρὸς τὸ παρὸν νὰ πιάσῃ.

'Στὸ Καραπάνου, Φασουλή, τὸ σπήτι κατ' αὐτὰς
 εἶδα συνεδριάζοντας καμπότους Βουλευτάς,
 κ' ἐρώτησαν περίεργοι πολλοὶ τὸν θυρωρὸν,
 ἀλλὰ κ' αὐτὸς δὲν 'σκάμπανε τί διαβόλο συμβαίνει,
 κ' ἐκείνοι συνεδρίαζαν κλεισμένων τῶν θυρῶν
 χωρὶς κανεὶς πρὸς φυσικὴν ἀνάγκη του νὰ βγαίνει.
 Καὶ λέγεται πῶς ἀνεμὸς σωτήριος φουφ
 καὶ νῆον κόμμα ἢ πατρίς ἀρχίξει νὰ κλωσῶ,
 ὁ κόσμος δὲ περίεργος ἰλιγγίει καὶ φρίττει
 καὶ τοῦ 'φλοῦ πολιτευτοῦ τὸ σφημμένο σπήτι,
 πού ἄλλοτ' ἐτροχίζετο σουγιάς Κολοκοτρώνης,
 ἀπόρρητον νομίζεται μαντίον τῆς Δωδώνης.

'Στὸν Περικέτο ἑπιστολὴ
 τοῦ ἀδελφοῦ του τοῦ Φασουλή.

Ἀδελφί μου Περικέτο... ὅσο γρήγορα 'μπορεῖς
 τὸν Διὰδοχον τοῦ Θρόνου καὶ γιὰ μὲ νὰ συζητήσῃ.
 Τὰ καινούρια τρόπαια του μοῦ 'σαλιέσαν τὸ μαζαλό
 καὶ γι' αὐτὰ στιγμή δὲν παύω 'σοὺς Ἐγγλέζους νὰ 'μιλοῦ.

Ἄμμ' τὸ κόμμα τὸ καινούριο τί σοῦ λείπει, Περικέτο;
 τὰ δὴ πόδια μας θὰ βάλῃ μέσα κ' ἕνα στιβαλέτο.
 Μὲς 'στὴ μαζὰ χαρὰ κ' ἡ ἄλλη... 'στῆς πολλαῖς μας συμφοραῖς
 τί θὰ γίνωμε μὲ τούταις τῆς ἀτίλειωταις χαρῆαι;
 Μὴ τὰς τόσας συγχινήσεις ἀγαθῶν ἀπροσδοκῆτων
 κ' ἐν τῷ μῆσῳ τῆς πανδύου του δανείου ἐορτῆς
 εἶναι κινδύνος καθίνας ἐξ ἡμῶν τὸν εὐαισθητῶν
 σοφειῶν νὰ πάθῃ βλάβην τῆς μεγάλης ἀορτῆς.

Ποῖος ἀσίκης σὰν τὸν Κόντε μὲς' 'στὴ Λόντρα περπατᾷ
 μὲ ταγάρια μῦρος καὶ 'πίσω καὶ γαρούφαλο 'στ' αὐτὶ;
 Διεδώθημεν μοιραῖως ἐκ τοῦ μέλλοντος κινδύνου,
 μὰς εὐλόγησε κ' ὁ Γλαδῶτων μὲ τὰ δὴ τοῦ σὰν παπποῦ,
 ὁ δὲ Κόντης ὑπερχάρων εἰς τὸ Πάρκο τοῦ Λονδίνου
 ἔπαισε μὲ τρεῖς Μυλλαιδῆς τὴν οὐρὰ τῆς Ἀλεπούς.

Χαιρετίσματα 'στὴν σκῆνη τῆς κλεινῆς ἰσοπεφάνου
 καὶ νὰ 'πῆ, βρε Περικέτο, 'σοὺς πολλοὺς καὶ τοὺς ὄλιγους
 πῶς γι' αὐτὸ τὸ νῆον κόμμα τοῦ κυρίου Καραπάνου
 σοφειῶν θὰ συζητήσῃ καὶ μὲ Τόρεις καὶ μὲ Οὐζύους.
 Ἀσκαρῶσι 'στὸν Καραπάνου, πού τοῦ βάλθη νὰ μὰς σώσῃ,
 ἀσπασμοῦς 'στὸν Μυλλέρου, τὸν Σωτήρα, τὸν γιατρί,
 κ' ἴστωνας μὲ τὸ νὰ εἶχη καὶ τὸ δάνειο τελεῖσται
 κ' ἴστωνας μὲ τὸ νὰ χάσῃ καὶ τῆς μύγαις νὰ μετρώ,
 πού καθίθουν 'στὰ καπούλια Βρετανῶν χρυσογαυτάρων,
 μὲ τὸν Κόντε τῆς Κερκίρας ἐπιτρόφου ἀπὸν ἀρον.

**Καὶ ὄληγας ποιμιλαῖς,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελιαῖς.**

Καὶ πάλιν εἰς τ' Ὁδεῖον μὲ τ' Οὐγγερὸ τὸ βρολί
 ὁ κόσμος ἐπρελλᾶθη κ' ὁ νοῦς τοῦ Φασουλή,
 καὶ τοῦ λαμπροῦ τεχνίτη τὸ μαγικὸ δοξάρι
 κατῶρθουσε καὶ τούτων εἰς ὕψος νὰ ἐξάρῃ
 καὶ νὰ φωνάζουσι οἱ ἀσάμν, Χριστέ, κ' ἄς εἶρη...
 χαλέλι γιὰ τὸν Οὐγγερὸ τὰ φράγμα μας τὰ ἔψη...

Καὶ νῆον Περιόδοι ἀπὸ τὰ πῶ μεγάλα,
 ὀνεμαζόμενον Παιθὸ κ' ὀφέλιμον τὰ μάλα.
 Κατὰ δεκαπενθήμερον κομψότατα ἐκδίδεται,
 πρὸς ἄλλους, σὰς τὸ συνιστῶ, καὶ λάβετε καὶ ἴδετε.